

vijftig bedden. Alleen die drie stenen gebouwtjes waren op de waterleiding aangesloten, elders moest water uit putten of uit een nabij irrigatiekanaal worden gehaald. Bij die putten, vijftien in getal, bevonden zich met bamboe afgeschutte was- en 'douche'-gelegenheden. Er waren enkele schoollokalen – daar werd met veel moeite (leermiddelen waren er nauwelijks) 's morgens aan jongere, 's middags aan oudere leerlingen les gegeven. Dan waren er tien z.g. clubhuizen (kleine ruimten), een kerkloods met een podium (in die loods stonden banken voor achthonderd personen) en twee naaikamers – één ruimte fungeerde als timmermanswerkplaats.

Al deze bouwsels moet men zich, de stenen gebouwen uitgezonderd, als simpel voorstellen: de kerkloods bijvoorbeeld werd tweemaal door een hevige windstoot vernield – pas in de derde loods werd het podium aangebracht.

De geïnterneerde vrouwen hadden al die loodsen niet zelf behoeven op te trekken. Dat was door koelies gedaan en deze groeven later ook de schuilloopgraven die er binnen de omheining kwamen. Die koelies werden door de Japanners betaald.

Het kamp had een koeienstal, een groot aantal varkenshokken (de varkens werden gevoerd met afval uit de Japanse kazerne te Makassar), een kippenren en een plek waar geslacht werd. Er was ook een grasveld waar gevoetbald of gekorfbald kon worden (er was één bal); ook met een paar tennisballen kon er gespeeld worden en in het irrigatiekanaal mocht men af en toe onder Japans toezicht zwemmen. De landbouwterreinen die bij het kamp behoorden, besloegen een oppervlak van 34 ha.

Het voedsel dat men er kreeg, had een tekort aan vitaminen en vetten maar ernstige honger werd in Kampili niet geleden. Tuinen en *sawahs* leverden groente, zoete aardappelen, knolgewassen, bananen, *papaja's* en rijst op. Soms werden met een vrachtauto aanvullende levensmiddelen uit Makassar aangevoerd en de nabijgelegen *kampong* droeg af en toe zorg voor vruchten, eieren, groente en karbouwenmelk. Eind '43 waren er in het kamp twaalf koeien, magere (samen gaven zij per week slechts vier of vijf liter melk); uit de kippenren kregen de kampbewoners en -bezoeksters per persoon één ei per maand – soms waren er ook eendeeieren (op de *sawahs* liepen eenden rond). Van de varkens, ca. vijfhonderd, kon niet geprofiteerd worden (het vlees ging naar de Japanners in Makassar), soms wel van de geiten die óók in het kamp aanwezig waren. Af en toe werd bovendien een karbouw het kamp binnengevoerd om er geslacht te worden.

Wat de kleding betreft: veel vrouwen brachten wat zij aan kleren